

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113204054
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8113204054.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej, v právnej veci žalobcov: 1./ A. D., R.. X.X.XXXX, D. U. XX, XXX XX N., 2./ X. D., R.. XX.X.XXXX, D. U.Á. XX, XXX XX N., v konaní právne zastúpení JUDr. Petrom Čurillom, advokátom, so sídlom Hlavná 11, 080 01 Prešov, IČO: 42077915, proti žalovaným: 1./ E. I., R.. XX.X.XXXX, D. U. XX, XXX XX N., 2./ O. F., R.. XX.X.XXXX, D. U. XX, XXX XX N., 3./ E. I., R.. X.X.XXXX, D. U. XX, XXX XX N., v konaní právne zastúpené JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom so sídlom Letná 61, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 42109264, v konaní o určenie vlastníctva, o odvolaniach oboch žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 25C/18/2013-368 zo dňa 1.10.2018, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobcovia v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným v 1. až 3 rade trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. žalobu žalobcovi v 1. a 2. rade voči žalovaným v 1. až 3. rade zamieťa,
II. žalobcovia v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným v 1. až 3. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude vyčíslená výška týchto trov.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia svojou žalobou podanou na tunajšom súde dňa 12.2.2013 žiadali súd, aby určil, že nehnuteľnosť registra P. J. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 25 m², zapísaná na LV XXXX v katastrálnom území N., patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Zároveň žiadali priznať náhradu trov konania.

3. Žalobcovia svoj návrh odôvodnili tým, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti zapísanej na LV XXXX v katastrálnom území N., a to parcely registra P. J. XXXXX/XX o výmere 400 m² a na tejto parcele stojaceho rodinného domu. Žalovaná v 1. rade spoločne s nebohým manželom S. I. boli v minulosti vedení ako bezpodieloví spoluvlastníci k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXXX v katastrálnom území N., mimo iného aj k parcele registra P. J. XXXXX/XX. Žalovaná v 2. rade je vlastníčkou nehnuteľnosti zapísanej na LV XXXXX v katastrálnom území N., pričom svoje vlastnícke právo nadobudla na základe darovacej zmluvy a žalovaná v 3. rade svoje vlastnícke právo nadobudla na základe dedičského rozhodnutia po svojom otcovi č. k. 26D/71/2012. Sporný pozemok od doby

výstavby rodinného domu, teda asi od roku 1991, užívajú žalobcovia. Žalobcovia teda mali za to, že minimálne od 1.1.1992 im začala plynúť vydržacia doba, keďže nehnuteľnosť dobromyseľne užívali a najneskôr k 1.1.2002 nadobudli k tejto nehnuteľnosti vlastnícke právo. V priebehu konania žalobcovia svoje nehnuteľnosti odpredali.

4. Žalované so žalobou nesúhlasili. Uvádzali, že žalobcovia nespĺnili základné predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Predovšetkým im chýba dobromyseľnosť, že im vec patrí. Žalobcovia nemajú titul na vstup do držby, na základe ktorého by osvedčovali svoju dobromyseľnosť. Po odpredaji nehnuteľnosti žalobcami žalované namietali nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane žalobcov.

5. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia nadobudli nehnuteľnosť, ktorá je v súčasnosti zapísaná na LV č. XXXX v katastrálnom území N., do bezpodielového spoluvlastníctva na základe kúpnej zmluvy registrovanej bývalým Š. R.W. C. N. pod číslom W. X. XXX/XX. Išlo o parcelu registra P. J. XXXXX/XX. Na tejto parcele začali stavať rodinný dom, ktorý bol ukončený v roku 1991. Po ukončení výstavby rodinného domu bolo uskutočnené porealizačné zameranie stavby, tak ako to vyplýva aj zo spisu stavebného úradu. Neskôr došlo k výstavbe plota medzi pozemkom žalobcov a žalovaných. Kolaudačné rozhodnutie na predmetný rodinný dom bolo vydané dňa 26.9.1990 K. R. C. C. N.. Žalobca v 1. rade uviedol, že pri tom ako zameriavali pozemok bol aj manžel žalovanej v 1. rade a súhlasil s výstavbou plota. Podľa žalobcu bol plot postavený na hranici, ktorú vymeral geodet. Svoje tvrdenia ale nevedel ničím preukázať. Za života manžela žalovanej v 1. rade žiadne spory medzi susedmi neboli. Tieto vznikli až po tom, čo žalovaná v 1. rade dala zamerať pozemok za účelom darovania časti nehnuteľnosti svojej dcére.

6. Žalobcovia sú taktiež vlastníkmi nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXXX, a to parcely registra P. J. XXXXX/XX, ktorú nadobudli od K. N. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17.07.2001, ktorej vklad bol povolený pod č. C. XXXX/XXXX.

7. Žalované sú v súčasnosti evidované ako podielové spoluvlastníčky nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, a to parcely P. J. XXXXX/XX o výmere 112 m², parcely P. J. XXXXX/XX o výmere 57 m², parcely P. J. XXXXX/XX o výmere 17 m² a parcely P. J. XXXXX/XX o výmere 25 m². Žalovaná v 1. rade je vlastníčkou v 4/6-nách a žalované v 2. a v 3. rade každá po 1/6-ne, pričom tieto nehnuteľnosti nadobudli titulom dedenia po svojom otcovi. Žalovaná v 2. rade je vlastníčkou nehnuteľnosti zapísanej na LV XXXXX, a to parcely P. XXXXX/XX o výmere 189 m², ktorú nadobudla na základe darovacej zmluvy, vklad ktorej bol povolený pod č. C. XXXX/XXXX. Na predmetných nehnuteľnostiach je postavený rodinný dom, ktorý sa začal stavať v roku 1989.

8. Aplikujúc ust. § 137c Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1 a § 134 ods. 1 všetko Občianskeho zákonníka v predmetom konaní súd prvej inštancie predovšetkým skúmal, či na strane žalobcov existuje naliehavý právny záujem, pôvodne v súlade s § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, v súčasnosti v súlade s § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku. Naliehavý právny záujem spočíva v potrebe zosúladenia stavu právneho so stavom faktickým. Má odstrániť stav neistoty medzi stranami konania. Naliehavý právny záujem v konaní by neexistoval, ak by stav neistoty medzi stranami bolo možné odstrániť inak. Žalované po odpredaji nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov spochybnili, či na strane žalobcov naďalej existuje naliehavý právny záujem. Súd poukazuje na to, že žalobcovia, hoci už nie sú vlastníkmi vedľajšieho pozemku, majú naďalej právo tvrdiť, že časť susedného pozemku nadobudli vydržaním počas doby, kedy vlastnili susedný pozemok. Následne môžu žalobcovia s novým kupujúcim uzavrieť zmluvu aj v tejto časti pozemku. Takýto stav žalobcovia nemôžu odstrániť inak než podaním takejto žaloby. Nie je tu ani možné meniť subjekty na strane žalobcov, keďže nikoho nemožno nútiť, aby vystupoval v konaní ako žalobca. Súd prvej inštancie mal teda za to, že na strane žalobcov existuje naliehavý právny záujem na podaní takejto žaloby. O tom, že tu naliehavý právny záujem existuje, nemal pochybnosť ani Krajský súd.

9. Okresný súd v konaní zistil, že na základe rozhodnutí K. R. C. - F. V. C. N.Š. o pridelení pozemku do osobného užívania, strany konania v roku 1988 nadobudli nehnuteľnosti o výmere 400 m² za účelom výstavby rodinných domov. Obe strany si na základe stavebného povolenia a v súlade so stavebnou dokumentáciou rodinné domy postavili, tieto boli skolaudované a strany v konaní ich roky bez akýchkoľvek sporov užívali.

10. V konaní bolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že v súčasnosti existujúci plot medzi pôvodnou parcelou P. J. XXXXX/XX a parcelou P. J. XXXXX/XX nestojí na katastrálnej hranici, ale na pôvodnom pozemku P. J. XXXXX/XX a hraničí s pozemkom P. J. XXXXX/XX, ktorý je vo vlastníctve žalovaných, pričom v dôsledku toho z pôvodnej parcely P. J. XXXXX/XX vznikla sporná parcela P. J. XXXXX/XX, ktorú z jednej strany ohraničuje súčasná katastrálna hranica a z druhej strany plot, ktorý bol vytvorený žalobcami začiatkom deväťdesiatych rokov. Žalobcovia tvrdili, že túto spornú časť parcely žalovaných nadobudli vydržaním a vlastnícky im patrí. Žalované toto tvrdenie popierali a poukázali na to, že na strane žalobcov chýba titul vstupu do oprávnenej držby.

11. Súd prvej inštancie bol po zrušení veci viazaný právnym názorom Krajského súdu, ktorý uviedol, že žalobcovia nespĺnili jednu z podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a to oprávnenosť držby, keď z doposiaľ vykonaného dokazovania nijako nevyplýva okolnosť, že plot bol postavený na základe mylného porealizačného zamerania stavby, nakoľko samotné doklady o vykonaných úhradách za porealizačné zameranie stavby nijako nepreukazujú, že v rámci tohto porealizačného zamerania stavby - rodinného domu žalobcov došlo aj k zameraniu hranice medzi pozemkami žalobcov a žalovanej v 1. rade, spolu s manželom - právnym predchodcom žalovaných v 2. a 3. rade. Toto nepotvrďovali ani svedkovia.

12. Súd prvej inštancie mal teda za to, že nárok žalobcov nie je dôvodný. Ak totiž žalobca v 1. rade tvrdil, že sa malo jednať o geodetom vytýčenú hranicu pozemkov, mal toto svoje tvrdenie aj preukázať, čo sa však nestalo ani po vrátení veci na súd prvej inštancie. Len subjektívny pocit držiteľa - žalobcu v 1. rade nemôže byť sám o sebe predpokladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby. Rovnako priložený geometrický plán, vyhotovený S.. X. dňa 17.1.1991 a úradne overený správou katastra, ktorý žalobca v 1. rade priložil k svojej žiadosti o založenie listu vlastníctva budovy zo dňa 15.10.1993 (č. I. 273 a č. I. 274 spisového materiálu) nemohol u žalobcov utvrdiť presvedčenie, že plot medzi pozemkami je postavený správne, keďže z neho vyplýva, že dom žalobcov sa nachádza prakticky na hranici parciel žalobcov a žalovaných.

13. Dôkazné bremeno na preukázanie oprávnenosti držby zaťažuje žalobcov, kde dobrá viera musí byť hodnotená veľmi prísne, a to tak, že ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú od žalobcov s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu možno požadovať, títo nemali, prípadne nemohli mať (z hľadiska kritérií priemerne obozretného jedinca) akékoľvek pochybnosti o tom, že hranica medzi pozemkami nie je vytýčená správne. Keďže žalobcami produkované dôkazy odvolací súd nepovažoval za dostatočné a iné dôkazy žalobcovia nepredložili, súd musel konštatovať, že žalobcovia nespĺnili všetky zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, najmä nepreukázali oprávnený vstup do držby spornej nehnuteľnosti.

14. Žalobcovia boli v konaní neúspešní. Súd prvej inštancie teda priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % žalovaným. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

15. Proti tomuto rozsudku ako celku podali obaja žalobcovia včas odvolanie.

16. V dôvodoch svojho odvolania uviedli nasledovné:

„Predovšetkým si žalobcovia dovoľia poukázať na tú skutočnosť, že už právny názor vyslovený odvolacím súdom, teda Krajským súdom v Prešove v uznesení zo dňa 10.4.2018 je právne nesprávny a takýto reštriktívny výklad platnej právnej úpravy týkajúcej sa inštitútu vydržania je prekonaný a nie je v súlade s aplikačnou praxou bez ohľadu na dôvody, ktoré k takémuto rozhodnutiu odvolací súdu viedli. Predovšetkým neobstoja úvahy odvolacieho súdu obsiahnuté v bode 37 toho, či plot bol alebo nebol postavený na základe mylného porealizačného zamerania stavby. Táto skutočnosť, že jednoznačne a logicky vyplýva z toho, že takéto zameranie sa uskutočnilo v podstate v dávnej minulosti, pričom od prvého momentu výstavby oplotenia bolo toho v plnom rozsahu rešpektované vlastníckymi dotknutých pozemkov, teda žalobcami ako aj žalovanou stranou.

Dovoľujeme si len podotknúť, že v inkriminovanom období vytýčenia hranice pozemkov po ich rozsiahlych terénnych úpravách sa žiadna zo strán ani len nezaoberala úvahami o možnom inom priebehu hranice a nie je možno ani len spochybniť tvrdenie žalobcu, že vlastníci dotknutých pozemkov plne rešpektovali stanovenie tejto hranice.

Z uhla pohľadu dobromyseľnosti a následnej držby je podľa názoru žalobcov právne irelevantným, či túto hranicu vytyčil konkrétny geodet, alebo táto bola „stanovená“ vlastníckmi dotknutých pozemkov a následne v plnom rozsahu rešpektovaná a nikým v minulosti ani len v úvahách spochybnovaná.

Práve z uvedeného dôvodu sa nejedná len o „subjektívny pocit držiteľa - žalobcu v 1. rade“, ale o objektívnu kategóriu, ktorá je potvrdzovaná v podstate všetkými svedkami a paradoxne i stranou žalovaných.

Samotná žalovaná v 1. rade, teda pôvodná vlastníčka, ktorá inkriminované nehnuteľnosti nadobudla už v prírode reálne vydelené uviedla, že nikdy v minulosti žiaden problém s užívaním pozemkov nebol (doslova „nebol problém s hranicou“) a problém začal byť, keď chceli uskutočniť prístavbu rodinného domu.

Rozsiahle terénne úpravy vo svojej výpovedi potvrdil svedok N. na pojednávaní konanom dňa 10.4.2014, ktorý jednoznačne potvrdil, čo je potrebné dať hlavne do pozornosti odvolacieho súdu, že „ po navezení hliny mám vedomosť o tom, že bola vytyčovaná hranica, bol tam geodet, bol tam pán I. a pán D., bol som tam prítomný aj ja, v tom čase som pomáhal pánovi D. vysádzať stromy a viem, že hranica bola zameraná s tým, že pán D. s pánom I. dohodli, že na hranici budú vysádzané stromčeky, čo bude zelená hranica“.

Na tejto výpovedi nič nemení ani to, že stromčeky tvorili zelenú hranicu práve svojim pravým okrajom, resp. bola daná oplotením a pre pána D. tak, ako to svedok potvrdil, práve táto zelená línia bola v podstate hranicou, pričom dokonca uvedený svedok uviedol „ čo sa týka plotika, pokiaľ ja viem, bol postavený na pozemku pána D. a to v čase výstavby s tým, že dom sa staval v rokoch 1989 až 1991“.

Na tejto jednoznačnej výpovedi, ktorá v podstate bola fakticky potvrdzovaná nesporným spozitím strán nič nemenia ani úvahy odvolacieho súdu o priebehu sadenia stromčekov, línie plota a podobne. Tieto v konečnom dôsledku skôr vyznievajú ako snaha podriaďiť zistený skutkový stav úvahám vedúcim k zamietnutiu žalobného návrhu.

Obdobne je výpoveď svedka N. potvrdzovaná nie len konkludentným správaním strany žalovaných, ale aj výpoveďou svedka X. D., N. I., C. F., ktorí dokonca opätovne v rozpore s hlbokými úvahami odvolacieho senátu jednoznačne potvrdil, že „ po ukončení výstavby rodinného domu mám vedomosť, že bolo robené nové geometrické zameranie hranice“. Teda takéto zameranie je objektivizované z niekoľkých „ zdrojov“ a nie len subjektívny stav žalobcu v 1. rade.

Práve s poukazom na už uvedenú dobromyseľnosť a nerušenosť držby máme zato, že žalobcovia vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti vydržali už v momente, resp. ešte pred nadobudnutím ďalšej časti pozemkov od svojho právneho predchodcu mesta Prešov a obdobne na tejto skutočnosti nič nemení „laické nahliadnutie do priloženého geometrického plánu...“

Obdobne sa nemožno stotožniť s argumentáciou odvolacieho súdu ohľadne geometrického plánu S.. X. zo dňa 17.1.1991 ohľadne mierky 0,8 m vo vzťahu k múru žalobcov od hranice pozemkov žalovaných. Dovoľujeme si zdôrazniť, že na pravej strane uvedeného geometrického plánu sa nachádza zväčšenina rodinného domu, pričom na ľavej strane je náčrt v úplne inej mierke a porovnávať uvedené opätovne vyvoláva pochybnosti o objektívnosti právneho názoru odvolacieho súdu.

Práve i z uvedených dôvodov vznášame námietku predpojatosti odvolacieho senátu založenú na snahe odvolacieho senátu manipulovať objektívne zistené skutočnosti bez ohľadu na dobrú vieru žalobcu s cieľom dosiahnuť taký údajne zistený skutkový stav, aby bolo možné žalobnému návrhu nevyhovieť.

Pri všetkej možnej požadovanej opatrnosti zo strany žalobcu veľmi ťažko už s poukazom práve na výpoveď X.. L. D. vyžadovať od žalobcov, aby pri formálnom vklade porealizačného zamerania do katastra premeriavali takéto zakreslenie v rôznych mierkach a túto prenášali do reálneho stavu v prírode.“

17. S poukazom na uvedené žiadali žalobcovia, aby v rámci svojho odvolacieho návrhu, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel.

18. Zároveň sa ani nestotožnili s rozhodnutím prvoinštančného súdu vo vzťahu k trovám konania, keď poukázali na skutočnosť, že žalobcovia v prírode reálne vydelené nehnuteľnosti jednoznačne a v dobrej viere užívali cca od roku 1989 a rozhodnutia súdu sa domáhajú nie len z podnetu žalovanej strany majúc za to, že vec, resp. právo im patrí.

19. Žalovaní vo svojom spoločnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov poukázali na to, že toto podanie nemá náležitosti odvolania podľa Civilného sporového poriadku.

20. V podanom odvolaní žalovaní ďalej uviedli nasledovné:

„Námietame, že žalobcovia neuviedli odvolacie dôvody, kedy vo svojom podaní nevyvedli ani jednej z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP. Podanie žalobcov preto nemá náležitosti odvolania. V tomto prípade ide o vadu neodstrániteľnú, a to aj s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Nakoľko táto lehota žalobcom už uplynula, žalobcovia už nemôžu tieto dôvody dodatočne doplniť.

Za vymedzenie odvolacích dôvodov pritom nemožno považovať samotné tvrdenia žalobcov, ktoré prezentujú ako odôvodnenie svojho „odvolania“, nakoľko žalobcovia týmito tvrdeniami nevyvedli ani jeden z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP. Žalobcovia sú pritom v konaní zastúpení advokátom, a teda žalobcovia musia vedieť o potrebe vymedzenia odvolacích dôvodov v podanom odvolaní.

Súd prvej inštancie dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne zdôvodnil svoje rozhodnutie. S rozhodnutím súdu súhlasíme, úvahy súdu sú logické a zodpovedajú zistenému skutkovému stavu, ako aj sú v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom.

Námietky žalobcov považujeme za nedôvodné a účelové. Žalobcovia napriek tomu, že boli riadne oboznámení s názorom odvolacieho súdu, vysloveným v jeho zrušovacom uznesení sp. zn. 10Co/10/2017-347 zo dňa 10.4.2018, nepredložili žiaden dôkaz, ktorým by preukázali oprávnenosť vstupu do držby, a teda opodstatnenosť nimi uplatneného nároku. Žalobcovia najmä nepredložili žiadny dôkaz o tom, kedy bol postavený samotný plot, ako ani nepredložili dôkaz o vytýčení hranici pozemkov (ktorého existenciu tvrdil žalobca v 1. rade, avšak nikdy nepreukázal).

Na tom nič nemení ani tvrdenie žalobcov v ich odvolaní o tom, že hranica pozemkov nebola sporná a bola určená dohodou. Žalobcovia takúto dohodu nepreukázali, pričom nutno podotknúť, že to boli žalobcovia kto postavil plot a kto uviedol žalovanú v 1. rade a jej manžela do omylu o skutočnej hranici pozemkov. Nevedomosť alebo omyl skutočného vlastníka o hranici pozemku nijakým spôsobom nezakladá dobromyseľnosť držiteľa a ani oprávnenosť držby. Navyše, ako vyplýva aj z ďalších dôkazov (napríklad geometrický plán S.. X. zo dňa 17.1.1991), dom žalobcov sa nachádza prakticky na hranici parciel žalobcov a žalovaných, a teda žalobcovia nemohli byť utvrdení v presvedčení, že plot je postavený správne. Žalobcovia preto neunesli dôkazné bremeno, kedy nepreukázali právny titul vstupu do držby, ako to správne uviedol súd prvej inštancie v napádanom rozhodnutí.

Pokiaľ ide o svedecké výpovede, na ktoré poukazujú žalobcovia v odvolaní, nutno podotknúť, že ani jeden zo svedkov nevedel uviesť, ktorý geodet mal takéto zameranie údajne vykonať a kedy malo byť zameranie vykonané. Svedkovia prezentovali skutočnosti tak, ako im ich podal žalobca v 1. rade. Pokiaľ ide o svedka N., na ktorého poukazujú žalobcovia v odvolaní, je názor žalovaných v odvolaní vytrhnutý z kontextu celej výpovede svedka. Svedok vo svojej výpovedi tiež povedal, že „pán D. sa s pánom I. dohodli, že na hranici budú vysadené stromčeky, že bude zelená hranica“. Z výpovede svedka teda nemožno vyvodiť, kedy a za akých okolností bol postavený laťovaný plot, keďže podľa svedka mala byť len zelená hranica tvorená stromčekmi, ktorá dokonca ani netvorí súvislú líniu s postaveným plotom. Pritom svedkovia, ktorých zabezpečili žalobcovia, tvrdili, že stromčeky mali byť vysadené podľa šnúry natiiahnutej na hranici pozemkov. Nie je preto ani zrejme, akým spôsobom mohol vzniknúť „odskok“ medzi postaveným plotom a vysadenými stromčekmi. Výpoveď menovaného svedka v kontexte ďalších dôkazov naopak potvrdzuje to, že sa nerobilo žiadne geodetické zameranie za účelom výstavby plotu. Žalobcovia preto nepreukázali, že pri výstavbe plotu postupovali s náležitou opatrnosťou a teda nepreukázali oprávnenosť vstupu do držby.

Žalobcami vznesená námietka predpojatosti odvolacieho senátu je nedôvodná a účelová. Žalobcovia túto námietku vyvodzujú výlučne z posúdenia veci odvolacím súdom. Žalobcovia netvrdia žiaden z dôvodov vylúčenia sudcu v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Podanie žalobcov v tejto časti nemá ani náležitosti námietky zaujatosti v zmysle § 52 CSP. Je zrejme, že žalobcovia námietku predpojatosti vyslovili výlučne z tohto dôvodu, že nakoľko súd prvej inštancie rozhodol v zhode s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom (o tom, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno oprávnenosti držby), a nakoľko žalobcovia po zrušení pôvodného rozsudku nepredložili žiadne iné dôkazy, ktorými by preukázali dôvodnosť svojho nároku a ktoré by odôvodňovali zmenu právneho názoru odvolacieho súdu, tak žalobcovia očakávajú, že sa odvolací súd od svojho právneho názoru neodkloní, a teda rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí. Žalobcovia sa týmto spôsobom pravdepodobne snažia dosiahnuť zmenu odvolacieho senátu, čo by bolo v rozpore s právom upraveným v článku 48 Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež súd správne rozhodol aj čo do povinnosti na náhradu trov konania, kedy žalovaným priznal plnú náhradu trov konania, nakoľko žalované mali plný úspech v konaní. Tvrdenia žalobcov, že sa domáhali rozhodnutia súdu len a len z podnetu žalovanej strany v žiadnom prípade neobstojí. Žalované nedali žiaden podnet na podanie žaloby. Išlo výlučne o svojvoľné rozhodnutie žalobcov podať žalobu o určenie

vlastníctva. Pokiaľ žalobcovia neboli v konaní úspešní niet dôvodu k tomu, aby nebola žalovaným (ktoré mali plný úspech v konaní) priznaná náhrada trov konania. Vzhľadom k uvedenému navrhujeme, aby odvolací súd napádaný rozsudok ako vecne správny potvrdil.“

21. Žalobcovia repliku k vyjadreniu žalovaných k ich odvolaniu nepodali.

22. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1, 2 CSP vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenie rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove ako aj na webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

23. Žalobcovia v rámci podaného odvolania s poukazom na tam uvedené dôvody vzniesli námietku „predpojatosti“ odvolacieho senátu založenom na snahe odvolacieho senátu manipulovať objektívne zistené skutočnosti bez ohľadu na dobrú vieru žalobcov s cieľom dosiahnuť tak údajne zistený skutkový stav, aby bolo možné žalobnému návrhu nevyhovieť.

24. Odvolací súd podľa obsahu (aj keď sa jedná o advokátske odvolanie) posúdil uvedenú časť odvolania ako námietku zaujatosti.

25. Podľa § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

26. Podľa § 49 ods. 2 CSP, vylúčený je aj sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie.

27. Podľa § 49 ods. 3 CSP, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

28. Podľa § 52 ods. 1 CSP, strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

29. Podľa § 52 ods. 2 CSP, v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužívajú.

30. Podľa § 53 ods. 1 CSP, námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

31. Podľa § 53 ods. 3 CSP, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

32. Nespokojnosť žalobcov s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí, resp. s ním uvádzanými skutkovými závermi je jediným z argumentov prečo žalobcovia si v odvolacom konaní uplatnili námietku zaujatosti odvolacieho senátu, z ktorej však nie je zrejmé, či žalobcovia namietajú senát v zložení tak ako tento rozhodoval o v poradí prvom odvolaní proti rozsudku uznesením zo dňa 10.4.2018 (predseda senátu S.. K. J., členovia senátu S.. S. O. a S.. C. U.), resp. namietajú senát v zložení, v ktorom má rozhodnúť o tomto odvolaní žalobcov (S.. K. J. predseda senátu, členovia senátu S.. S. O. a S.. O. X.), preto nie je zrejmé tak ako si to vyžaduje ust. § 52 ods. 2 CSP proti komu táto námietka zaujatosti smeruje. Aj v prípade, ak by sa malo za to, že žalobcovia namietajú všetkých vyššie uvedených sudcov nie je v tejto námietke zaujatosti uvedené kedy sa žalobcovia ako strana

uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela, preto na takéto podanie v zmysle citovaného ust. § 52 ods. 2 CSP nemožno prihliadať. Námietku zaujatosti si žalobcovia uplatnili podaním odvolania dňa 21.11.2018, rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorému žalobcovia v námietke zaujatosti vytykajú, že je založené na snahe odvolacieho súdu manipulovať objektívne zistené skutočnosti bez ohľad na ich dobrú vieru s cieľom dosiahnuť taký údajný zistený skutkový stav, aby bolo možné žalobnému návrhu vyhovieť, bolo právnenému zástupcovi žalobcov doručené dňa 4.5.2018 dňom, kedy žalobcovia najneskôr nadobudli vedomosť o skutočnostiach, ktoré uvádzajú v podanej námietke zaujatosti. Preto na vznesenú námietku zaujatosti nemožno tiež prihliadať s poukazom na § 53 ods. 1 CSP, keďže bola podaná oneskorene. Neprihliadnuť na námietku zaujatosti bolo potrebné aj pre ďalší z dôvodov, ktorý spočíva v rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, a to s poukazom na ust. § 53 ods. 3 CSP. Z uvedených dôvodov nebolo potrebné vec predkladať nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

33. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. V určení rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

34. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaných v ich vyjadrení k odvolaniu žalobcov spočívajúce v tom, že toto odvolanie nemá náležitosti odvolania podľa CSP z dôvodu, že žalobcovia v ňom neuviedli odvolacie dôvody, keď nevymedzili ani jeden z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP a pre uvedený dôvod žiadali žalovaní odvolanie žalobcov odmietnuť.

35. Je pravdou, že žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli paragrafové znenie odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 CSP, kde však ust. § 363 CSP ako náležitosti odvolania uvádza uviesť rozhodnutie, proti ktorému smeruje čo nepochybne z odvolania žalobcov vyplýva, nakoľko títo explicitne uviedli rozhodnutia Okresného súdu Prešov zo dňa 1.10.2018 č.k. 25C/18/2013 vrátane jeho výrokovej časti po citácií ktorej uviedli, že proti takémuto rozhodnutiu podávajú v zákonnej lehote odvolanie z čoho nepochybne vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie napádajú ako celok. Zároveň v zmysle § 363 CSP uviedli dôvody, pre ktoré považujú rozhodnutie za nesprávne ako aj odvolací návrh, preto mal odvolací súd za to, že podané odvolanie žalobcov spĺňa náležitosti odvolania a nie je ho možné tak ako to uvádzali žalovaní v zmysle § 386 písm. d/ CSP odmietnuť. Skutočnosť, že žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli paragrafové znenie odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 365 ods. 1 CSP nemožno považovať za takú vadu odvolania, pre ktoré by ho bolo potrebné odmietnuť. Z obsahu odvolania žalobcov je jednoznačné, že títo svoje odvolanie odôvodňujú s poukazom na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a s poukazom na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

36. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušne právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS/78/05).

37. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

38. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a tento jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel sú pre nielen právnickú ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj pravdivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

39. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza, a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností vrámci sporového konania pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012).

40. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil neprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 7Cdo/7/2010). Ani táto odvolacie námietka nebola naplnená.

41. Odvolatelia základ svojho odvolania založili na polemike so závermi odvolacieho súdu vyslovenými v jeho uznesení, ktorým zrušil v poradí prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci, ktorým návrhu žalobcov v celom rozsahu vyhovel (sp. zn. 10Co/10/2017-347, 10Co/11/2017-347 zo dňa 10.4.2018), keď podotkli, že v inkriminovanom období vytyčenia hranice pozemkov po ich rozsiahlych terénnych úpravách sa žiadna zo strán ani len nezaoberala úvahami o možnom inom priebehu hranice. Nie je možné spochybniť tvrdenie žalobcu, že vlastníci dotknutých pozemkov plne rešpektovali stanovenie tejto hranice.

42. K uvedenému odvolací súd uvádza, že žalobcovia ani po tom, ako to vytkol vo svojom rozhodnutí odvolací súd, nepreukázali skutočnosť, že plot bol postavený na základe mylného porealizačného zamerania stavby. Doklady o úhradách za toto porealizačné zameranie stavby preukazujú len skutočnosť, že k nemu skutočne došlo, nie však to ako bolo realizované, či bolo realizované správne rešpektujúc správnu hranicu medzi pozemkom právnych predchodcov žalovaných v 2. a 3. rade a žalobcov. Nakoľko žiaden z navrhovaných a vypočutých svedkov nebol osobne prítomný pri tomto porealizačnom zameraní nemožno podľa názoru odvolacieho súdu z ich svedeckej výpovede vychádzať, keď nie je zrejmé, či k osadeniu hranice došlo tak ako to vytyčil geodet a už vôbec nie, či geodetom vytyčená hranica skutočne zodpovedala vtedy platnému právnemu stavu - vlastníckemu právu účastníkov. V skutočnosti, že nedošlo k rešpektovaniu hranice pozemkov podľa odvolacieho súdu svedčí aj to, že plot sa nenachádza v jednej línii so stromoradiím, ale tieto stromčeky bol sadené cca asi 1 meter smerom k pozemku žalobcov, čo by žalobcovia nepochybne v prípade, ak by zasahovali do ich pozemku namietali. Najneskôr po zakúpení pozemku parc. č. XXXXX/XX muselo byť žalobcom zrejmé, že plot sa nenachádza na hranici pozemkov, nakoľko novozakúpený pozemok a pozemok s parc. č. XXXXX/XX, v prírode nenadväzuje na plot žalobcov, ale na súčasnú hranicu parc. č. XXXXX/XX a parc. č. XXXXX/XX.

43. Samotné terénne úpravy uvádzané žalobcami v podanom odvolaní nemohli spôsobiť tak ako to vyplýva z geometrického plánu vyhotoveného S.. X. dňa 17.1.1991 a úradne overeného správou katastra predloženého žalobcom v 1. rade k svojej žiadosti o založenie listu vlastníctva budovy to, že dom žalobcov sa nachádza prakticky na hranici parciel žalobcov a žalovaných, čo napokon vyplýva aj zo zväčšeniny geometrického plánu kde je okrem iného zaznamenaná aj mierka 0,8 m, pričom múr domu žalobcu sa od hranice pozemku nenachádza vo väčšej vzdialenosti.

44. K dobromyseľnosti žalobcov možno uviesť len to, že minimálne u žalobcu v 1. rade, ktorý komunikoval s príslušnými správnymi orgánmi, možno mať pochybnosti o nedostatku jeho dobromyseľnosti, keď tento sám predložil správe katastra svoju žiadosť o založenie listu vlastníctva

z geometrickým plánom, ktorý je súčasťou kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi mestom N. a kupujúcimi žalobcami na pozemok parc. P.-P. kde je viac ako zrejmé, že reálna hranica je rozdielna s je právnou.

45. Odvolací súd pokiaľ žalobcovia poukazovali v podanom odvolaní na výpovede viacerých svedkov poukazuje na skutočnosť, že títo neboli pri novom geometrickom zameraní spornej hranice prítomní a skutočnosť tak ako to uvádzajú žalobcovia, že títo „opätovne v rozpore s hlbokými úvahami odvolacieho súdu jednoznačne potvrdili, že po ukončení výstavby rodinného domu majú vedomosť, že bolo robené geometrické zameranie hranice“ pre prípad, ak k nemu skutočne aj došlo neodôvodňuje záver, že ním došlo k zameraniu hranice medzi pozemkami strán sporu (žalobcov a právnych predchodcov žalovaných v 2. a 3. rade) tak, že tejto korešpondoval plot postavený žalobcami začiatkom 90. rokov, resp. vo zvyšnej časti stromoradie.

46. Z týchto dôvodov odvolací súd ako vecne správne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu v zásade nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným a zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

47. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zdôraznil, že dôkazné bremeno na preukázanie oprávnenosti držby zaťažuje žalobcov, kde dobrá viera musí byť pri tom hodnotená veľmi prísne, a to tak, že ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú od žalobcov s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu možno požadovať títo nemali, prípadne nemohli mať (z hľadiska kritérií primeranie obozretného jedinca) akékoľvek pochybnosti o tom, že hranica medzi pozemkami nie je vytýčená správne.

48. Žalobcovia ani po tomto záväznom pokyne odvolacieho súdu na preukázanie vyšších skutočností nepredložili súdu prvej inštancie žiadne dôkazy a nenavrhlí v tomto smere vykonať dokazovanie. Preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď ich žalobu aj z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zamietol. Rovnako správne je aj rozhodnutie o trovách konania, keď žalovaní ako plne úspešná strana sporu majú v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP nárok na ich náhradu.

49. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP, keď plne úspešní žalovaní v odvolacom konaní majú nárok na trovy odvolacieho konania voči žalobcom v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

50. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).